

§. 6. Sufficiant hæc paucissima de formulis ad juratorum. Si vero quis libere & absque præcessa adjuratione juraret, tum juramentum vel ex ore judicis, vel quoque ipse recitabat, jurando vel per שם המיוחד, nomen DEI proprium, aut per הכינוי s. ejusdem cognomina. Rem hanc prolixè describit Maimonides, (57) ubi cum diversitatem שבועת הדיונין & הנשבע אוחז ספר תורה בזרוע והוא עומד ונשבע בשם או בכינוי בשבועה או באלה או מפי הדיונין זו היא שבועת הדיונין שהשביעו בלילה נקיטה חצץ בידו ואם אחז הפילין בידו ואין צריך ליטול ספר תורה אלא הפילין בכפו חפץ הוא. אין בין שבועת הסת לשבועת הדיונין אלא נקיטת חפץ שאין הנשבע שבועת הסת אוחז ספר תורה אלא משביעין אותו בשם או בכינוי בשבועה או באלה מפיו או מפיו בית דין כמו שבועת הדיונין וכבר נהגו הכל להיות ספר תורה ביד חזן הכנסת או שאר העם בעת שמשביעין שבועת הסת כרי לאיים עליו i. e. Jurans coram judicio brachio suo tenet librum legis, stat, & jurat per nomen DEI essentialè, aut per cognomen, idque aut simplici juramento, aut addita simul execratione, item ex ore proprio, aut ex ore Judicum. Et hoc vocatur juramentum Judicum. Ille vero, quem invitum adjurant judices, non apprehendit rem pretiosam manu sua. Si alter teneat Phylacteria manu sua, non amplius requiritur, ut afferatur liber legis, sed Phylacteria, quæ in manu sua, ipsi sunt loco rei pretiosæ. Non itaque aliud discrimen est inter juramentum, dictum impositionis & Judicum, nisi respectu apprehensionis rei desiderabilis. Nimirum qui jurat juramentum impositionis, non tenet manu sua librum legis, sed adjurant tantum eundem per nomen DEI proprium, aut per cognomen, idque aut simplici juramento, aut addita simul execratione, item ex ore proprio, aut ex ore Synedrii, quemadmodum etiam in juramento Judicum rem se habere videmus. Jam dudum tamen omnibus in usu fuit, ad minimum etiam (cum juramentum impositionis præstatur) librum legis debere esse in manu ministri illius Concilii, aut in manu reliqui adstantis populi, ut nim. juranti per hoc ipsum eo magis terror incutiatur. Brevius & clarius paulo infra idem Maimonides differit, (38) docens, eum, qui jurat, dicere: ובי ששמו חנוך שאיני חייב לזה כלום וכן אם אמר הרי הוא ארור